

néhány vendég igyekezett leplezni zavarát és nyugtalanságát akkép, hogy úgy tett, mintha újságja olvasásába vagy társával üzleti tárgyalásba merült volna.

Hamarosan mindenki tudta, miről van szó.

A fénykép a Páholy tagjait ábrázolta díszöltönyükben, vállszalagjaikkal és kötényeikkel, spádéikat villogtatva, bizarul, nagy komolyan — nevetségesen . . .

A pillanatfelvételt a tegnap esti «munkán» kapta le valami lesben állt huncut, vagy valamelyik hamis testvér. Hogy kicsoda, az persze sohasem fog kiderülni.

Durand, aki egy sarokban szopogatta ürmösét, óriási megkönnyebbüléssel örült annak, hogy ő nincs rajta az áruló fényképen.

Mikor hazament, felesége a nyakába ugrott és orra elé tartotta a kritikus fényképet, melynek már sok példánya forgott a városban.

— Lásd, kedvesem, milyen nagy szerencse, hogy te nem vagy rajta! És kinek köszönheted ezt a szerencsét? Kinek? Ha nincs jászol és kis Jézus, Lilike nem kutathatott volna a szekrényben, nem találta volna meg jelvényeidet, te elmentél volna a páholyba arra a hókuszpókuszra és rajta lennél ezen a fényképen! Hogy most az egész város nem mulat és nem botránkozik meg rajtad, azt csakis a gyermek Jézusnak köszönheted. No, merdd mondani, hogy nem neki!

— Kissé túlzod a dolgot — felelt Durand úr, a divatárus, teljes megelegedéssel mosolygva bajusza alatt.

Fordította: Kertész Kálmán.

## HEGEDŰ SIR.

*Hegedű str, magányos hegedű  
A roppant csillag-kupola alatt.  
Oly kristálytisztá üveghangokon  
Jajdul a végtelenbe valaki,  
Úgy ostromol Istent és éjtszakát,  
Könyörög, lázad, adja meg magát,  
Hogy lehetetlen meg nem hallani.*

*És mennyi ilyen kristály-hegedű —  
És mennyi ilyen harmat-tiszta hang —  
És megváltásra méltó mennyi bánat  
Az örök csillag-kupola alatt.*

*Ha ezeket nem hallja senki sem,  
Ha ezeket nem bánja senki sem : .  
Mért hallaná meg az én hangomat?*

Reményik Sándor